

Dr. MACZKÓ SÁNDOR

(1930–2012)

állatorvos

Kisvárdán született 1930. 06. 18-án.

Édesapja: Dr. Maczkó Sándor tanügyi tanácsos, édesanyja: Raab Klára

Felesége: Rusvai Katalin tanítónő

Gyermekei: Dr. Maczkó Péter belgyógyász, háziorvos és Maczkó Attila fogtechnikus

Végzettsége: Állatorvostudományi Egyetem, Budapest, 1954.

Szakmai pályafutása:

- Baromfi egészségügyi szakképzés, 1967.
- Sertés egészségügyi szakképzés, 1972.
- Szakfőtanácsosi kinevezés, 1999.

Munkahelyei:

- Kunszentmárton körzet és állami gazdaság, 1953. novembertől 1954. februárig
- Jászkisér, 1954. februártól 1954. május 31-ig
- Jászsószentgyörgy, 1954. 06. 1-jétől 2005. december 31-ig. Az egész község és a Petőfi Tsz állatállományát ellátta 51 éven keresztül.

Kitüntetései:

- Tudományos Ismeretterjesztő 25 éves munkásságáért plakett. 1986.
- Életfa emlékérem bronz fokozata. Budapest, 1991. március 15.
- Jászsószentgyörgy községért emlékplakett. 1992.

Az Életfa emlékplakettet átadja Boros Imre megbízott földművelési miniszter dr. Maczkó Sándor magánállatorvosnak

Társadalmi tevékenysége:

- Több cikluson át önkormányzati képviselő volt Jászsószentgyörgyön.
- Elnöke volt a Hazafias Népfront helyi szervezetének. Egy pártnak sem volt tagja.
- Két cikluson át /8 évig/ a Szolnok Megyei Állatorvosi Etikai Bizottság elnöke volt.

A szolnoki kórházban 2012. 06. 12-én hunyt el. Hamvait a szolnoki belvárosi templom urnate-metőjében helyezték örök nyugalomra.

Dr. Maczkó Sándorné Rusvai Katalin emlékezik férjére:

„Férjem 2012-ben bekövetkezett halála miatt rám hárul a szomorú feladat, hogy életútjáról és munkásságáról beszámoljak kicsit megmagyarázva, hogyan is lett ő jász.

Kisvárdán született, ott járt iskolába 10 éves koráig. 1940-ben édesapját Munkácsra helyezték tanügyi tanácsosnak, ahol feladata a magyar iskolák újrászervezése volt. Ez olyan nagy véteknek számított 1944 után, hogy a következménye halálbüntetés, vagy szibériai száműzetés lehetett volna. (Társát felakasztották.) Ennek tudatában nem volt más lehetőségük, mint menekülni.

Sándor, a szülei és nővére épp arra az utolsó vonatszerelvényre tudtak felszállni, amit még kiengedtek Munkácsról. Ettől kezdve egy marhavagon egyik felében éltek 8 hónapig. Ez a szerelvény vitte őket céltalanul egészen Prágáig. Néha haladtak pár kilométert, néha meg napokig várakoztak egy-egy mellékvágányon, a semmi közepén. A háború után azonnal visszajöttek, és Jászapátin telepedtek le. Ekkor férjem, Sándor 15 éves volt, és haláláig a Jászságban tanult, dolgozott, és jásznak vallotta magát.

A Munkácson elvégzett 4 gimnáziumi osztály és egy tanév kihagyása után Jászapátin a Gróf Széchenyi István Gimnáziumban tanult, és érettségizett.

Az állatorvosi – akkor még – főiskolát Budapesten végezte. Szerencsés volt a pályaválasztása, mert a munkája egyben a hobbija is volt. Végtelen türelme volt az emberekhez, állatokhoz egyaránt, bár néha viccesen megjegyezte, hogy 'csak az a baj, hogy az állatnak gazdája is van'.

Mikor ő végzett, még nem kapták meg automatikusan a doktori címet, az egyetem még főiskola volt. Később valakinek eszébe jutott, hogy mégis csak egyetem az állatorvosi kar, és jár a doktori cím. Erről külön oklevelet kaptak.

Munkáját egy kunszentmártoni körzetben, plusz egy állami gazdaságban kezdte. Minden reggel 6 órára jött egy lovaskocsi érte. 1953 tele nagyon kemény volt, neki meg csak félcipője, lódenkabátja és sapkája volt. Albérletben laktunk, egyetlen kis folyosó végén létesített szobácskában, ahol mindenkől csak egy db volt: szék, asztalka, ágy, mozsárkályha, lavór, vizeskanna. Így innen is menekülnünk kellett. Mivel nem ígérték lakást, kérésére áthelyezték Sándort Jászkisérre. Ott két üres szobát kaptunk, némi bútorunk már volt. A két szobából lett függönnyel elválasztva a konyha, a fürdőszoba, a kamra.

A megyei főnök, Nagy Dezső bácsi egyszer megjelent nálunk, és azt mondta Sanyinak, hogy én elhoztalak Kunszentről, de most te tegyél nekem szívességet. Menj át Jászsalsószentgyörgyre, mert ott meghalt a kolléga, és senki nem hajlandó odamenni. Nagyon meglepő volt a dolog, mert még egyikünk sem látta Szentgyörgyöt, de úgy éreztük, hogy tartozunk Dezső bácsinak. Sanyi elfogadta az állást.

Hála Istennek, soha nem bántuk meg, hogy odamentünk. Ott is voltak kezdeti nehézségeink lakásügyben, de mind megoldható volt. F fiatalok voltunk, ott született meg a két fiunk. A praxis sikeres volt, a munka rengeteg. Megszerettük az ottani embereket, és úgy gondolom, ők is minket azalatt az 51 év alatt, amíg Sándor ott dolgozott a jászok között.

Talán az is besegített neki a beilleszkedésben, hogy az én családom anyai, apai ágon mind jászok voltak a maguk becsületességével, vallásosságukkal, szorgalmukkal, szokásaikkal. Mi is igyekeztünk így élni.”

Adatközlő: Dr. Maczkó Sándorné Rusvai Katalin

Jászberény, 2020. 02. 20.

Szerkesztette: Dr. Suba Györgyné